

Ze waren samen op pad, de jongen en de uil.
De zon zakte langzaam achter de bomen, en de lucht kleurde goud.
"Er gaat iets engs gebeuren," fluisterde de uil. Zijn veren ritselden.
"Hoe weet je dat?" vroeg de jongen.
"Ik voel het. Ik zie het aan elke tak, ik merk in het aan elke schaduw.
Het komt eraan."

De kat, die wat verderop lag te soezen, spitste zijn oren.
Zijn snorharen trilden. Het veroorzaakte spanning in de lucht.
De jongen ging naast hem zitten.
"Kat," zei hij zacht, "zou je me willen helpen om nieuwsgierig te zijn in plaats van bang?"
De kat kneep zijn ogen half dicht, alsof hij nadacht.
"Nieuwsgierig?" herhaalde hij.
"Ja," zei de jongen. "In plaats van te bedenken wat er mis kan gaan, wil ik weten wat er eigenlijk is."

De kat stond op, rekte zich uit en stapte langzaam naar voren.
De jongen volgde. Samen liepen ze het schemerdonker in, hun ogen wijd open, hun passen licht.
De uil vloog mokkend achter hen aan.
"Pas op!" riep hij nog. "Straks gaat het mis!"
Maar zijn woorden waaiden weg in de avondlucht.

Voor de jongen voelde de wereld ineens ruimer.
Misschien zou er iets engs gebeuren. Misschien ook niet.
Maar wat er ook kwam – hij wilde het zelf met zijn eigen ogen zien.

© G.M. Samsen - ACT4life 2025